

Arrest

nr. 269 083 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de nationaliteit van Sierra Leone te hebben.

Verzoeker werd op 3 november 2021 door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met probatie-uitstel voor het gedeelte dat de ondergane hechtenis overschrijdt gedurende vijf jaar) voor het misdrijf "*bedreigingen bij naamloos of ondertekend geschrift zonder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld*" en wegens het misdrijf "*belaging terwijl hij wist dat hij door zijn gedrag de rust van die bewuste*

persoon ernstig zou verstoren". Het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van de moeder van zijn kinderen.

Op 3 november 2021, met kennisgeving dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: K.

Voornaam: F.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: M. T.

Nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 03.11.2021 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele Rechtbank van Gent voor bedreigingsmondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde criminele strafen belaging. De straf is nog niet definitief geworden.

Betrokkene belaagde zijn ex-partner en hun kinderen, die zich gezien de ernst van de feiten, genoodzaakt zagen om van Antwerpen naar Gent te verhuizen. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 30.04.2021 blijkt dat de feiten kaderen in de moeizame beëindiging van de relatie tussen betrokkene en zijn ex-partner. Betrokkene wenst omgangsrecht met zijn kinderen te bekomen en verklaart niet te zullen ophouden met zijn oproepen, berichten en bezoeken aan zijn ex-partner tot hij dit omgangsrecht verkregen heeft. Het gevaar voor recidive is prominent.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Gent. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en 2 minderjarige kinderen op het grondgebied heeft. Betrokkene heeft verschillende keren gepoogd verblijfsrecht te bekomen op basis van zijn gezin (bijlage

9ter dd. 07.09.2019 in functie van kinderen, afgewezen op 11.12.2019; bijlage 9ter dd. 30.06.2020 in functie van partner, afgewezen op 06.10.2020). Bovendien heeft de partner van betrokkene verklaart te vermoeden dat betrokkene zijn relatie met haar enkel bestendigde met als doel verblijfsrecht te bekomen. Betrokkene heeft daarnaast ernstige feiten gepleegd ten aanzien van zijn gezin. Daar waar het gezin een veilige thuishaven zou moeten zijn, waar vertrouwen en bescherming gegarandeerd is, heeft het opdringerige gedrag van de betrokkene een destabiliserende impact gehad op de leden van zijn gezin, in die mate dat zij moesten verhuizen. Hij heeft geen enkel respect voor het welzijn van zijn voormalige partner en de kinderen. Als vader wordt van hem net verwacht dat hij zijn gezin rust en veiligheid waarborgt. Hij heeft zijn verantwoordelijkheid als vader dan ook ernstig verwaarloosd. Hij krijgt geen bezoek van zijn kinderen in de gevangenis, noch is er sprake van een omgangsregeling. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Niets sluit uit dat hij financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 06.07.2011. De aanvraag werd negatief afgesloten op 22.05.2013. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan gezondheidsproblemen lijdt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem aangetekend verzonden werd door de gemeente Antwerpen op 06.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft een verblijfsaanvraag 9ter ingediend op 07.09.2019 gevolgd door een weigering met bijlage 20 op 11.12.2019; betrokkene heeft een verblijfsaanvraag 9ter ingediend op 30.06.2020 gevolgd door een weigering met bijlage 20 en BGV op 05.10.2020; betrokkene heeft een verblijfsaanvraag 9bis ingediend op 12.11.2020 (actualisatie op 15.04.2021) onontvankelijk verklaard op 11.05.2021.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 03.11.2021 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele Rechtbank van Gent voor bedreigingen-mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde criminele straf en belaging. De straf is nog niet definitief geworden.

Betrokkene belaagde zijn ex-partner en hun kinderen, die zich gezien de ernst van de feiten, genoodzaakt zagen om van Antwerpen naar Gent te verhuizen. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 30.04.2021 blijkt dat de feiten kaderen in de moeizame beëindiging van de relatie tussen betrokkene en zijn ex-partner. Betrokkene wenst omgangsrecht met zijn kinderen te bekomen en verklaart niet te zullen ophouden met zijn oproepen, berichten en bezoeken aan zijn ex-partner tot hij dit omgangsrecht verkregen heeft. Het gevaar voor recidive is prominent.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 03.11.2021 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel behalve de voorhechtenis door de Correctionele Rechtbank van Gent voor bedreigingen-mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde criminele strafen belaging. De straf is nog niet definitief geworden.

Betrokkene belaagde zijn ex-partner en hun kinderen, die zich gezien de ernst van de feiten, genoodzaakt zagen om van Antwerpen naar Gent te verhuizen. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 30.04.2021 blijkt dat de feiten kaderen in de moeizame beëindiging van de relatie tussen betrokkene en zijn ex-partner. Betrokkene wenst omgangsrecht met zijn kinderen te bekomen en verklaart niet te zullen ophouden met zijn oproepen, berichten en bezoeken aan zijn ex-partner tot hij dit omgangsrecht verkregen heeft. Het gevaar voor recidive is prominent.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Risico op onderduiken:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.10.2020 dat hem aangetekend verzonden werd door de gemeente Antwerpen op 06.10.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/tenigdrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft een verblijfsaanvraag 9ter ingediend op 07.09.2019 gevolgd door een weigering met bijlage 20 op 11.12.2019; betrokkene heeft een verblijfsaanvraag 9ter ingediend op 30.06.2020 gevolgd door een weigering met bijlage 20 en BGV op 05.10.2020; betrokkene heeft een verblijfsaanvraag 9bis ingediend op 12.11.2020 (actualisatie op 15.04.2021) onontvankelijk verklaard op 11.05.2021.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 06 07.2011. De aanvraag werd negatief afgesloten op 22.05.2013. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan gezondheidsproblemen lijdt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

(...)

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad); zaak gekend rolnummer RvV 267 920.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

“de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van artikel 8 EVRM,” en de schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“-De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering omdat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt volgens artikel 2 Vw. geacht wordt openbare orde te schaden en er een risico bestaat op onderduiken.

-1-

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind:

b) het familie - en gezinsleven:

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement. ”

In de bestreden beslissing worden de Nederlandse kinderen van de verzoeker weliswaar vermeld maar er wordt geen rekening mee gehouden buiten dat volgens de bestreden beslissing verzoekers aanwezigheid in België niet vereist is ter uitoefening van het vaderschap en dat hij contact kan hebben via moderne communicatiemiddelen.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker en er wordt geen rekening gehouden met de belangen van de minderjarig kinderen van de verzoeker:

-De kinderen van verzoeker zijn nog zeer jong. Ze zijn hier geboren en hebben de Nederlandse nationaliteit. Ze kennen geen andere taal, cultuur, maatschappij, schoolstructuur, huisvesting enz. dan de Belgische. Zij hebben geen banden met enig ander land.

- Men kan moeilijk stellen dat de verzoeker en zijn minderjarig kinderen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Door de zeer jonge leeftijd van de kinderen van verzoeker is op afstand intensief contact onderhouden van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase, het hechtingsproces is van essentieel belang voor een baby en peuter. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, in die zin het arrest nr. 162 443 van 19 februari 2016 van uw Raad. Het gezinsleven vermeld in het bovenvermeld artikel is meer dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook, zoom of WhatsApp. Het gezinsleven waarborgt affectieve en persoonlijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie. Deze argumentatie van verweerder gaat bijgevolg niet op.

Er wordt helemaal geen rekening gehouden met de belangen van de kinderen.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

-2-

In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat er geen schending is van artikel 8 EVRM.

De afweging in de bestreden beslissing, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM. artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 24 Handvest.

Het kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind. De belangen van het kind dienen de eerste overweging te zijn (artikel 24 Handvest en EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62).

Bovendien heeft ieder kind er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).

Het belang en welzijn van de kinderen is van uitermate groot belang. Door de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zouden de kinderen van verzoeker hun vader echter verliezen voor een zeer belangrijke duurtijd (periode inreisverbod van 3 jaren + eventuele aanvraag bij de Belgische Ambassade = vele jaren). Verzoeker zou dan nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn kinderen, wat zelfs onwaarschijnlijk is omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden.

Door de jonge leeftijd van de Nederlandse kinderen van verzoeker zijn, zoals eerder gesteld, moderne communicatiemiddelen van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen.

Evenmin neemt de verwerende partij in acht dat, gelet op de Boultif/Üner criteria, verzoeker in België verblijft (en legaal tracht te verblijven), omgang wenst met zijn Nederlandse kinderen kind. De kinderen verblijven bij de moeder en tevens ex-partner van de verzoeker en dus is het onmogelijk voor verzoeker te wonen in zijn thuisland of enig ander land. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België is vele malen groter dan zijn gebondenheid met Sierra Leone.

Omwille van deze redenen blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdende met alle bovenvermelde elementen.

De bestreden beslissing stelt een gezinssituatie voor waar verzoeker in een ander land verblijft dan zijn kinderen. Dit is flagrant in strijd met artikel 8 EVRM en alle belangen van minderjarige kinderen.

In deze omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoeker, die zijn verwijdering van het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31) In casu gebeurt de proportionaliteitsafweging niet. Op geen enkel moment wordt concreet ingegaan op de noodzakelijke afweging die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te maken.

Er dient besloten te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt tevens artikel 8 EVRM."

2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur", kan, bij gebreke aan precisering van welk beginsel, dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk. Wel wordt onderzocht of de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt nu dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is gepreciseerd.

In de mate dat verzoeker zich richt tot de beslissing tot vasthouding, vervat in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat op grond van artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker acht deze bepaling geschonden.

2.4. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing niet afdoende rekening te houden met zijn kinderen doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk niet vereist is voor de uitoefening van zijn vaderschap. Met de belangen van de kinderen wordt geen rekening gehouden. De kinderen zijn nog zeer jong en kennen enkel de Nederlandse taal, cultuur, maatschappij, schoolstructuur en huisvesting in België. Zij hebben de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker wijst erop dat:

“Door de zeer jonge leeftijd van de kinderen van verzoeker is op afstand intensief contact onderhouden van weinig nut. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase, het hechtingsproces is van essentieel belang voor een baby en peuter. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van de kinderen, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, in die zin het arrest nr. 162 443 van 19 februari 2016 van uw Raad. Het gezinsleven vermeld in het bovenvermeld artikel is meer dan een kortstondig contact via e-mail, Facebook, zoom of WhatsApp. Het gezinsleven waarborgt affectieve en persoonlijke contacten, welke onmogelijk kunnen gegarandeerd worden via afstandscommunicatie.”

2.5. De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Hij wist of behoorde te weten dat zijn verblijf in België precair was. Hij heeft reeds tweemaal een gezinsherenigingsprocedure gestart, éénmaal met zijn kinderen en éénmaal met zijn ex-partner. Beide procedures zijn afgewezen (11.12.2019 en 6.10.2020). Op 6.10.2020 is reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker, waar hij geen gevolg aan heeft gegeven.

Verzoeker heeft geen omgangsrecht met zijn kinderen. Verzoeker heeft tot op heden geen gerechtelijk stappen ondernomen om een omgangsrecht te bekomen via de Familierechtbank. Verzoeker legt geenszins bewijzen dat hij onderhoudsgeld betaald voor de kinderen. Het tegendeel blijkt uit het administratief dossier, met name dat verzoeker zijn ex-partner belaagt. De 2 minderjarige kinderen hebben verzoeker ook niet bezocht in de gevangenis.”

De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene ondertekende het ontvangsbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Gent. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een ex-partner en 2 minderjarige kinderen op het grondgebied heeft. Betrokkene heeft verschillende keren gepoogd verblijfsrecht te bekomen op basis van zijn gezin (bijlage 9ter dd. 07.09.2019 in functie van kinderen, afgewezen op 11.12.2019; bijlage 9ter dd. 30.06.2020 in functie van partner, afgewezen op 06.10.2020). Bovendien heeft de partner van betrokkene verklaart te vermoeden dat betrokkene zijn relatie met haar enkel bestendigde met als doel verblijfsrecht te bekomen. Betrokkene heeft daarnaast ernstige feiten gepleegd ten aanzien van zijn gezin. Daar waar het gezin een veilige thuishaven zou moeten zijn, waar vertrouwen en bescherming gegarandeerd is, heeft het opdringerige gedrag van de betrokkene een destabiliserende impact gehad op de leden van zijn gezin, in die mate dat zij moesten verhuizen. Hij heeft geen enkel respect voor het welzijn van zijn voormalige partner en de kinderen. Als vader wordt van hem net verwacht dat hij zijn gezin rust en veiligheid waarborgt. Hij heeft zijn verantwoordelijkheid als vader dan ook ernstig verwaarloosd. Hij krijgt geen bezoek van zijn kinderen in de gevangenis, noch is er sprake van een omgangsregeling. Daarbij dient te v/orden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn

ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kind te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Niets sluit uit dat hij financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene heeft asiel aangevraagd op 06.07.2011. De aanvraag werd negatief afgesloten op 22.05.2013. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene aan gezondheidsproblemen lijdt. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

(...)

Betrokkene belaagde zijn ex-partner en hun kinderen, die zich gezien de ernst van de feiten, genoodzaakt zagen om van Antwerpen naar Gent te verhuizen. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 30.04.2021 blijkt dat de feiten kaderen in de moeizame beëindiging van de relatie tussen betrokkene en zijn ex-partner. Betrokkene wenst omgangsrecht met zijn kinderen te bekomen en verklaart niet te zullen ophouden met zijn oproepen, berichten en bezoeken aan zijn ex-partner tot hij dit omgangsrecht verkregen heeft. Het gevaar voor recidive is prominent.”

Raadpleging van het administratief dossier leert dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is genomen.

Zo blijkt dat verzoeker niet beschikt over een legaal verblijf, behalve tijdens de procedure van de gedane asielaanvragen of gezinsherenigingsaanvragen. Zijn kind, K.D., werd geboren op 20 juli 2018 en het kind K.H. werd geboren op 21 juni 2019. Er blijkt niet dat er een effectieve gezinsband bestaat tussen verzoeker en diens kinderen sedert de tijd dat hij in de gevangenis verbleef. Verzoeker heeft geen omgangsrecht. Verzoeker kwam tekort in zijn plicht zorg te dragen voor het welzijn van de kinderen. Hij belaagde de moeder van zijn kinderen op ernstige wijze, wat veel stress gaf voor de moeder en dus ook indirect op de kinderen.

Verder blijkt uit het correctioneel vonnis van 3 november 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende:

(...)

De beklagde wordt vervolgd voor schriftelijke bedreigingen met aanslagen waarop criminele straffen zijn gesteld (tenlastelegging B) en belaging (tenlastelegging C).

De rechtbank stelt vast dat het strafdossier voldoende objectieve elementen bevat die haar in staat stellen om met de nodige zekerheid te stellen dat de beklagde zich heeft schuldig gemaakt aan de hem ten laste gelegde feiten voorwerp van tenlasteleggingen B en C.

Wat betreft tenlastelegging B blijken uit de screenshots van de berichten die door de beklagde werden verzonden naar de burgerlijke partij zeer duidelijk doodsb bedreigingen.

Deze berichten kunnen niet anders geïnterpreteerd worden dan dat de beklagde bedreigd heeft de burgerlijke partij te doden. Aangezien hij bedreigd heeft met een aanslag op een persoon waar een criminele straf op staat, is artikel 327, lid 2 Strafwetboek van toepassing.

De beklagde erkende uiteindelijk bij de onderzoeksrechter dat hij bedreigingen uitte ten aanzien van de burgerlijke partij. Zijn initiële ontkenning van het feit dat hij de berichten verstuurde, was dan ook absoluut ongeloofwaardig gelet op de context van de feiten (namelijk de belaging van de burgerlijke partij door de beklagde) en de inhoud van de berichten.

De feiten voorwerp van tenlastelegging B zijn dan ook bewezen in hoofde van de beklagde.

Wat betreft tenlastelegging C stelt de rechtbank vast dat de belaging van de burgerlijke partij door de beklagde eveneens vast staat op basis van de objectieve elementen in het dossier. Uit de telefoniegegevens blijkt dat de beklagde de burgerlijke partij veelvuldig belde, berichten stuurde en spraakberichten insprak via verschillende oproepnummers. Dit gebeurde ook op nachtelijke tijdstippen. Daarnaast tonen de politionele vaststellingen ook aan dat de beklagde verschillende keren voor de woning van de burgerlijke partij stond, obscene gebaren naar haar maakte en haar opwachtte aan de bushalte. Zelfs op vraag van de politie wenste hij de burgerlijke partij niet met rust te laten.

Het staat buiten discussie dat het veelvuldig contacteren, voor de woning staan en volgen op de bus de rust van de burgerlijke partij ernstig heeft verstoord. Dat de beklagde wist of minstens had moeten weten dat hij door zijn gedrag haar rust verstoorde, blijkt duidelijk uit het feit dat de burgerlijke partij hem

dit duidelijk maakte, zijn nummer blokkeerde en de politie hem ook verzocht haar met rust te laten. De beklaagde heeft echter volhard in zijn gedrag door haar bijvoorbeeld lastig te vallen via andere telefoonnummers en zelfs tijdens zijn verhoor bij de politie aan te geven dat hij pas zou stoppen wanneer hij zijn kinderen mocht zien.

De reden die de beklaagde geeft voor zijn gedrag, namelijk dat hij zijn kinderen wilde zien, rechtvaardigt dergelijk gedrag absoluut niet. Er zijn namelijk andere, legale, manieren om een omgangsregeling met de kinderen te bewerkstelligen. De beklaagde heeft echter het recht in eigen handen genomen en dit op een manier die de burgerlijke partij zeer veel overlast heeft bezorgd, zelfs in die mate dat zij een stalkingalarm kreeg toegewezen.

*De feiten voorwerp van tenlastelegging C zijn dan ook bewezen in hoofde van de beklaagde.
(...)"*

En:

(...)

De feiten waaraan de beklaagde zich schuldig maakte zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van anderen. De beklaagde lijkt zijn gedrag bovendien te minimaliseren en vergoelijken. Hij heeft nauwelijks inzicht in de impact die de feiten hebben gehad op de burgerlijke partij, uiteindelijk was zelfs een aanhouding noodzakelijk om de rust voor de burgerlijke partij te doen terugkeren. Pas bij de onderzoeksrechter stelde de beklaagde tot inkeer te zijn gekomen. Zowel zijn houding tegenover de feiten als de inhoud van het psychologisch en psychiatrisch verslag zijn zorgwekkend en voorspellen mogelijke toekomstige problemen. De deskundigen concluderen dan ook terecht dat er een hoog risico op recidive is.

Op de openbare terechtzitting van 6 oktober 2021 stelde de beklaagde zich schuldbewust op. Hij gaf aan dat de voorhechtenis hem had gelouterd en hem het verkeerde van zijn handelen had doen inzien. Het spreekt vanzelf dat de rechtbank deze woorden met de nodige voorzichtigheid dient te benaderen. In feite zou een intensieve begeleiding noodzakelijk zijn om te werken aan de diepgewortelde problemen waar de beklaagde duidelijk mee kampt. Tijdens het onderzoek is echter duidelijk geworden dat de beklaagde geen hulpvraag heeft en dus niet openstaat voor hulpverlening. Ook dit is een onrustwekkende vaststelling.

Op de openbare terechtzitting van 6 oktober 2021 werd de mogelijkheid besproken om de beklaagde probatievoorwaarden op te leggen.

De beklaagde is evenwel illegaal in ons land en heeft geen gekende verblijfplaats of domicilie. De advocaat van de beklaagde verduidelijkte dat een procedure werd opgestart op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwetgeving, maar dat het verzoek van de beklaagde werd afgewezen. Een mogelijke procedure wegens gezinshereniging werd nog niet opgestart.

In deze omstandigheden heeft het opleggen van probatievoorwaarden, behoudens de hierna bepaalde politionele voorwaarde, geen enkele zin. Er zijn immers onvoldoende garanties dat de beklaagde een probatiebegeleiding zou naleven of dat deze begeleiding positief kan worden opgestart of afgerond.

De beklaagde beschikt wel nog over een blanco strafregister.

Op heden verblijft de beklaagde reeds meer dan zes maanden in de gevangenis.

(...)"

De correctionele rechtbank te Gent oordeelde bovendien:

(...)

Verleent probatie-uitstel van tenuitvoerlegging wat betreft de gevangenisstraf voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis, mits naleving van de volgende voorwaarde:

- zich onthouden van enig contact met de burgerlijke partij in de ruimst mogelijke zin, d.w.z. geen enkel contact zoeken of onderhouden, noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks, weze het lijfelijk, telefonisch, via internet,... en elk toevallig contact zo snel mogelijk afbreken; zich niet naar plaatsen of in situaties begeven waarin men onvermijdelijk met de burgerlijke partij in contact komt; eventueel met uitzondering van de noodzakelijke of dringende contacten met betrekking tot de kinderen.

(...)"

Dit uitgesproken vonnis heeft alleszins gezag van gewijsde. Verzoeker toont niet aan dat inmiddels een andersluidend arrest zou zijn uitgesproken.

Uit de lezing van het correctionele vonnis blijkt overduidelijk dat verzoeker geen gewone contacten met de kinderen heeft (zo hij al contacten heeft) en juridische stappen zal moeten ondernemen om een

omgangsrecht te kunnen regelen omdat de contacten met de moeder van de kinderen verboden is, tenzij in dringende of noodzakelijke contacten met de kinderen. De kinderen hebben verzoeker niet bezocht tijdens verzoekers gevangenschap (zes maanden). In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat het hoger belang van de kinderen vergt dat verzoeker aanwezig blijft in het Rijk, terwijl verzoeker ook nog familie heeft in het herkomstland waarmee hij contacten onderhoudt, volgens de gegevens uit het administratief dossier.

In dit geval onderstreept de bestreden beslissing terecht dat van verzoeker, als vader, van hem net wordt verwacht dat hij zijn gezin rust en veiligheid waarborgt. Hij heeft zijn verantwoordelijkheid als vader dan ook ernstig verwaarloosd.

Met de moeder van verzoekers kinderen is de relatie volledig stuk gelopen. Verzoeker heeft niet te kennen gegeven dat hij een gezinsleven of familieleven heeft en maakte slechts gewag van zijn kinderen.

Verzoeker heeft geen medische klachten geuit en werd medisch onderzocht naar aanleiding van een mislukte repatriëring op 17 november 2021.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

Voorts toont verzoeker evenmin aan dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld. Verzoeker is zelf nalatig geweest door de ontvangen vragenlijst niet te willen invullen.

De bestreden beslissing heeft de feiten correct beoordeeld en aan een juiste feitenvinding gedaan. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel een onderzoeksplicht volgt, geen motiveringsplicht.

2.6. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 24 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). In wezen herhaalt verzoeker zijn concrete grieven over het hoger belang van de kinderen, het recht op contacten met de ouders, het feit dat andere contacten via andere communicatiekanalen onnuttig zijn en persoonlijke contacten zich opdringen. De langere duur van een scheiding, mede door het opgelegde inreisverbod ten belope van drie jaar, is nefast voor de band tussen hem en de kinderen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet proportioneel is genomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin.

De bestreden beslissing gaat uitvoerig na of voldoende hechte feitelijke banden bestaan tussen de kinderen en verzoeker, wat niet werd aangetoond. Verzoeker toont evenmin aan dat hij een omgangsrecht heeft verworven of zelfs maar een procedure heeft opgestart. Hiernaar gevraagd ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoeker dat naar haar weten geen gerechtelijke stappen werden gezet. Nochtans is het oudste kind bijna vier jaar. De tijdelijke scheiding door het inreisverbod is slechts drie jaar en indien verzoeker de contacten met de kinderen weer opbouwt, belet niets hem desgevallend een schorsing van het inreisverbod te vragen teneinde diens kinderen te bezoeken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er effectieve banden bestaan met de kinderen. Louter financiële tegemoetkomingen kunnen gebeuren vanuit het buitenland.

Verder gaat de Raad na of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

In dit geval gaat het niet om een voorgezet verblijf van verzoeker. De *Boultiff*-criteria waar verzoeker over spreekt moeten dus niet onderzocht worden.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker herhaalt in wezen zijn grieven met betrekking tot de kinderen. Met verwijzing naar de punten 2.4. en 2.5. treedt de Raad de bestreden beslissing bij waar vastgesteld wordt dat geen effectieve banden in de zin van persoonlijke contacten zijn aangetoond en dat contacten kunnen onderhouden worden via andere communicatiemiddelen, ondanks de jonge leeftijd van de kinderen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sowieso de contacten met zijn kinderen moet heropbouwen en verzoeker heeft dienaangaande geen elementen kenbaar gemaakt of aangetoond.

Door aan te halen dat verzoekers hechtheid met België groter is dan de band met het herkomstland toont verzoeker evenmin de schending van diens privéleven aan.

De bestreden beslissing heeft een juiste belangenafweging verricht, wat ook door het correctionele vonnis van 3 november 2021 is ondersteund. De aard van de feiten, het veelvuldig karakter ervan en de invloed op de kinderen, het belang van de kinderen dat door verzoeker werd geschonden en het gevaar voor recidive wegen op tegen de momenteel niet aangetoonde effectieve persoonlijke banden met de kinderen. Het hoger belang van de kinderen is niet miskend door de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is proportioneel genomen. De motieven van de bestreden beslissing worden bijgetreden door de Raad.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht volgt, geen motiveringsplicht.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.7. Artikel 24 van het Handvest luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Uit deze bepaling blijkt dat persoonlijke contacten mogen ontbeerd worden als ze ingaan tegen de belangen van de kinderen. Verzoeker toont niet aan dat hij al om omgangsrecht heeft gevraagd met zijn kinderen terwijl blijkt uit het administratief dossier dat zijn gedrag niet van aard was om het welzijn van de kinderen te bevorderen, wel integendeel. De schending van deze bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn volstaat het te verwijzen naar het voorgaande. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoeker voert evenmin grieven aan, andere dan deze zijn aangevoerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.9. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de aangehaalde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN